

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 723 ²	Κοίμησις τῆς Θεοτόκου 15 Αὐγούστου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Διδάγματα ἀπὸ τὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου

Ποιά διδάγματα, ἀγαπητοί μου, ἀποκομίζουμε ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως; Ὅσα θὰ σᾶς πῶ, τὰ ἀντλοῦμε ὄχι ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἄλλη πηγὴ τῆς Ὁρθοδόξιας, τὴν ἱερὰ παράδοσι. **Τί λέει λοιπὸν ἡ ἱερὰ παράδοσις** γιὰ τὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου;

Μετὰ τὴν ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ ἡ Παναγία ζούσε μὲ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ της, καὶ εἶχε συνήθεια νὰ ἐπισκέπτεται τὸν τόπο τῆς προσευχῆς του, τὴ **Γεθσημανῆ**.

Πολλὲς φορὲς πῆγε ἐκεῖ. Ἄλλὰ κάποια μέρα πῆγε γιὰ τελευταία φορά. Τότε συνέβη κάτι ἔκτακτο. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. Στὸ πέρασμα τῆς Θεοτόκου, καὶ μάλιστα ὅταν γονάτισε νὰ προσευχηθῆ, τὰ δέντρα ἔγειραν, λύγισαν τὶς κορυφές τους πρὸς τὰ κάτω. Σὰν νὰ ἔκαναν μετάνοια νὰ τὴν προσκυνήσουν. Καί, ὅπως στὸν Εὐαγγελισμό, ἦρθε πάλι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Κρατοῦσε κλάδο φοίνικος, σύμβολο νίκης κατὰ τοῦ θανάτου. Χαιρέτισε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ τὴν εἰδοποίησε, ὅτι **σὲ λίγο φεύγει πλέον ἀπὸ τὴ γῆ** γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Υἱό της.

Γεμάτη ἱερὰ συγκίνησι ἡ Θεοτόκος κατέβηκε ἀπὸ τὸ λόφο τῆς Γεθσημανῆ καὶ ἦλθε στὸ φτωχικὸ της. Γνωρίζοντας ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς της σκούπισε, ὅπως λέει ἡ παράδοσις, καὶ εὐτρέπισε μὲ τὰ χέρια της τὸν οἰκίσκο, **ἔτοιμη νὰ ὑποδεχθῆ τὸν Κύριο**, ποὺ ἐρχόταν νὰ τὴν παραλάβῃ. Κάλεσε δύο γειτόνισσες, χῆρες μὲ ὀρφανά, καὶ τοὺς μοίρασε τὸν φτωχικὸ της ἱματισμό. Μετὰ ἀνήγγειλε στὸ περιβάλλον της, ὅτι σὲ τρεῖς ἡμέρες ἀπέρχεται ἀπὸ τὴ γῆ. Τέλος ξάπλωσε στὴν κλίνη της, σταύρωσε τὰ ἅγια χέρια της, καὶ βυθίστηκε σὲ προσευχή.

Τὸ ὅτι ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος **προετοιμάστηκε γιὰ τὸν θάνατό της** πόσο μᾶς διδάσκει!

Εἶνε εὐλογία τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ νὰ εἰδοποιοῦνται γιὰ τὸ θάνατό τους. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν μὲ ἀφοσίωσι στὸ Θεό, **προαισθάνονταν τὸ θάνατό τους**. Καὶ ὅπως αὐτὸς ποὺ πρόκειται νὰ ταξιδέψῃ ἐτοιμάζεται ἀπὸ μέρες, ἔτσι καὶ οἱ εὐλαβεῖς ψυχὲς προετοιμάζονται γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι.

Εἶνε **κακὸ ὁ αἰφνίδιος θάνατος**. Ἀκούσατε τί λέει ἡ Ἐκκλησία; Νὰ μᾶς φυλάξῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ πολλὰ δεινά. Ποιά δεινά; «*Ἀπὸ λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ...*» καὶ «*...καὶ αἰφνιδίου θανάτου*». Γιατί εἶνε κακό; Διότι δὲν δίνει στὸν ἄνθρωπο οὔτε λεπτό. Μοιάζει μὲ τὸ γεράκι... Οἱ κότες βοσκοῦν στὸ γρασίδι, καὶ νομίζουν ὅτι θὰ ἐπιστρέψουν στὸ κοττέτσι. Ἄμ' δὲν θὰ ἐπιστρέψουν. Ἀπὸ πάνω, ξαφνικά, τὸ γεράκι πέφτει μὲ ὄρμη κι ἀρπάζει τὴν ὄρνιθα. Σὰν γεράκι καὶ ὁ θάνατος φτερουγίζει ὀρμητικὸς καὶ πέφτει· στὸ δρόμο, στὸ πεζοδρόμιο, στὸ ἀεροπλάνο, στὸ γραφεῖο..., ὅπου νὰ ἔνε. Ἀρπάζει τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ λέει, Ἔλα ἴδω!... Δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πῆ τὸ «*Μνήσθητί μου...*».

Ἄλλὰ προσέξτε κάτι ἀκόμη. Πρέπει ὁ Χριστιανὸς, προαισθανόμενος τὸ θάνατό του, νὰ κἀνῃ καὶ τοῦτο. Βλέπει, ὅτι μεγάλωσες πλέον, τὰ χιόνια ἔπесαν πάνω στὸ κεφάλι σου. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε· Τὰ σπαρτά, ἄμα ἀσπρίζουνε, τί περιμένουν; τὸ δρεπάνι. Κι ὅταν ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά, τί περιμένουμε, ἀδέρφια μου; Τὸ δρεπάνι τοῦ ἀρχαγγέλου. Προτοῦ λοιπὸν φτάσῃ τὸ δρεπάνι, οἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες ποὺ ἔχουν παιδιά, **νὰ τακτοποιήσουν τὰ τοῦ σπιτιοῦ των**. Ὅ,τι ἔχουν, νὰ τὰ μοιράσουν μὲ δικαιοσύνη στὰ παιδιά τους, νὰ μὴν ἀφήσουν ἐκκρεμότητες. Ἄν ἀγαπᾶτε τὰ παιδιά σας, μιμηθῆτε τὸ παράδειγμα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ποὺ ζωντανὴ μοίρασε

ὅ,τι εἶχε. Διότι μετὰ τὸ θάνατό σας, ἐὰν ἀφήσετε ἐκκρεμότητες, τὰ παιδιά σας θὰ τρέχουν στὰ δικαστήρια...

Ἀκόμη ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος μᾶς διδάσκει καὶ τοῦτο· **τὴν ἐλεημοσύνη μὴν τὴν κάνετε μετὰ θάνατον.** Ὅσο ζῆτε, ὅσο τὰ χέρια αὐτὰ μπορούν καὶ κινούνται καὶ μπαίνουν στὸ πορτοφόλι, τότε ἡ ἐλεημοσύνη ἔχει μεγάλη ἀξία. Διότι μετὰ θάνατον δὲν λέγεται πλέον ἐλεημοσύνη· εἶνε χρήματα ποὺ δὲν ὀφείλονται σ' ἐσᾶς. Ἀκοῦς, ὅτι ἕνα φιλανθρωπικὸ ἴδρυμα τὸ ἔκτισαν μετὰ θάνατον. Ἀπήλαυσαν δηλαδὴ τὰ χρήματά τους ἐν ζωῇ, τὰ γλῆντησαν ὅσο ζοῦσαν, καὶ μετὰ τὸ θάνατο πλέον κάνουν τὴν ἐλεημοσύνη. Γι' αὐτὸ νὰ κάνουμε τὴν ἐλεημοσύνη ὅπως τὴν ἔκανε ἡ Παναγία.

* * *

Ἀλλὰ προχωροῦμε. Ἦρθε καὶ γιὰ τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ὁ θάνατος. Ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος εἶνε πλέον τώρα νεκρὴ πάνω στὴν κλίνη της. Νεκρὴ ἐκείνη, ποὺ γέννησε τὸν ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς. **Ποιοὶ τώρα θὰ τὴν κηδεύουν;** Τὰ παιδιά κηδεύουν τοὺς γονεῖς. Ἀλλὰ ἐκείνη εἶχε παιδιά; Εἶχε. Τί παιδιά; Κατὰ σάρκα ἕνα καὶ μόνο Υἱὸν εἶχε, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ δὲν παραδεχόμεθα τὴν βέβηλη καὶ ἀνίερη σκέψι τῶν αἰρετικῶν ὅτι εἶχε κι ἄλλα τέκνα. Ἄλλ' ἐνῶ δὲν εἶχε κατὰ σάρκα τέκνα, εἶχε πνευματικὸς υἱοὺς. Καὶ πνευματικὰ της παιδιά ἦταν **οἱ δῶδεκα ἀπόστολοι.**

Ποὺ ἦταν ὁμως κατὰ τὴν κοίμησί της οἱ ἀπόστολοι; Ἐλεῖπαν μακριά. Ὁ Πέτρος στὴ Ρώμη, ὁ Παῦλος πρὸς τὴ Μακεδονία, ὁ Ἀνδρέας στὴν Πάτρα, ὁ Θωμᾶς στὶς Ἰνδίες, ὁ Ἰωάννης στὴν Ἔφεσο... Ἐλεῖπαν ὅλοι στὴν διασπορά. Πῶς νὰ τοὺς εἰδοποιήσουν; Αὐτὸ ἀπορεῖτε; Πιστεῦετε. Καὶ ἐὰν πιστεῦετε, τότε θὰ πιστέψετε καὶ αὐτὸ ποὺ ἐγίνε στὴν κοίμησι τῆς Θεοτόκου· φτερωτοὶ **ἄγγελοι** πέταξαν σ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑδρογαλίας καὶ **ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν** τοὺς ἀποστόλους.

Καὶ νά. Ἐπάνω στὸν οὐρανό, σὰν τὰ περιστέρια, σὲ φωτεινὲς νεφέλες ὡς ἐπὶ ἵππων, νά καὶ ἔρχεται ὁ Πέτρος, νά καὶ ἔρχεται ὁ Παῦλος, ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι. Ἦρθαν κοντὰ της. Καὶ πάνω στὴν παράδοσι αὐτὴ στηρίζεται τὸ γλυκύτατο καὶ ὠραιότατο ἐκεῖνο ᾄσμα, **«Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε...».**

Ναί, μαζεύτηκαν οἱ ἀπόστολοι. Καὶ τί μᾶς διδάσκει αὐτό; Ὅτι ὅταν πεθαίνη κάποιος γνωστός μας, πρέπει **νὰ διακόπτουμε κάθε ἐργασία.** Τὸ πρῶτο κατῆκον εἶνε νὰ πᾶμε στὸ

νεκρό, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουμε ἕνα **χρέος ἱερό**· πρῶτον μὲν πρὸς ἐκεῖνον ποὺ ἔφυγε, ἔπειτα πρὸς τοὺς συγγενεῖς, ποὺ παρηγοροῦνται μὲ τὴν παρουσία μας. Πρὸ παντὸς ὁμως πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας· νὰ τοῦ ὑπενθυμίσουμε δηλαδὴ τὴν αἰωνιότητα. Ὅταν βλεῖς νεκρὸ αὐτὸν ποὺ μέχρι χθὲς ἦταν μαζί σου, αὐτὸ σοῦ φωνάζει· **«Ματαιότης!...»** [Ἐκκλ. 1,2]. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Κοσμάς ἔλεγε· Ὅταν πεθαίνη ὁ ἄνθρωπος, νὰ μὴ τὸν θάβετε ἀμέσως, ὄχι· νὰ τὸν κρατᾶτε εἰκοσιτέσσερις ὥρες, καὶ νὰ μαζεύεστε γύρω του, νὰ τὸν βλέπετε καὶ νὰ προσεύχεσθε· γιὰτὶ καλύτερος ἱεροκήρυκας ἀπὸ τὸ νεκρὸ δὲν ὑπάρχει.

Μαζεύτηκαν λοιπὸν οἱ ἀπόστολοι. Κρατοῦσαν τὸ φέρετρο καὶ τὸ μετέφεραν ἐκτὸς τῆς πόλεως. Ἐκείνη ὁμως τὴ στιγμή τί συνέβη; Μία «ὀχία», **ἕνας Ἐβραῖος**, ἀπλωσε τὸ βρωμερὸ του χέρι στὸ φέρετρο. Ἄλλ' ἀμέσως, ἀστραπιαίως, **κόπηκε τὸ χέρι του** κ' ἔμεινε ἐκεῖ κρεμασμένο, ὅπως φαίνεται στὶς εἰκόνες.

* * *

Αὐτὸ εἶνε, ἀδελφοί, μὲ λίγες λέξεις τὸ ἱστορικὸ τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως. Καὶ ἀκούγεται **ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ** νὰ μᾶς λέη·

Μανᾶδες, ἐλάτε κοντὰ στὸ Πρότυπο τῶν μητέρων. Παιδιά καὶ πρὸ παντὸς τὰ ὀρφανά, ἐλάτε κοντὰ στὴ γλυκεῖα Μάνα τοῦ κόσμου. Ὅσοι εἶστε παρθένοι, ἐλάτε κοντὰ στὴν Παρθένο, καὶ φυλάξτε **«τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας».** Ὅσοι εἶστε ἀγράμματοι, ἐλάτε στὴν Παναγία γιὰ νὰ μάθετε τὴ μεγαλύτερη φιλοσοφία. Ὅσοι εἶστε σοφοί, ἐλάτε στὴν Παναγία γιὰ νὰ μάθετε, ὅτι σοφία εἶνε ἡ ταπεινῶσις. Ὅσοι εἶμαστε ἁμαρτωλοὶ, **ἄς ἔρθουμε στὴν Θεοτόκο, γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ κοντὰ στὸ Χριστό.** Ἡ Κοίμησις αὐτὰ μᾶς διδάσκει.

Τὸ σπουδαιότερο ὁμως μάθημα εἶνε, ὅτι ὁ θάνατος ἀλλάξε ὄνομα. Ἀφ' ὅτου σταυρώθηκε ὁ Χριστός, ὁ θάνατος δὲν ἐμπνέει πλέον φόβο, ὅπως πρὶν. Στὸ ἐξῆς δὲν λέμε, ὅπως πρὸ Χριστοῦ, ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Πλάτωνος. Ἀλλὰ τί λέμε; **Θάνατος ἴσον κοίμησις.** Γι' αὐτὸ δὲν λέμε, ὁ «θάνατος τῆς Θεοτόκου», ἀλλὰ λέμε, ἡ **«Κοίμησις τῆς Θεοτόκου».** Ἄν πιστεύῃς στὸ Χριστό, ποὺ εἶπε **«Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ»** [Ἰω. 11,25], ὁ θάνατος εἶνε κοίμησις. Δὲν εἶνε ψέμα. Οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν. Γι' αὐτὸ τὰ νεκροταφεῖα πρέπει νὰ λέγωνται κοιμητήρια.

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει ἡ ἑορτή. Λοιπὸν ἄς προετοιμάσουμε κ' ἐμεῖς τὸν ἑαυτὸ μας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος